

Ultima demonstrație

Joi, 22 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Omenirea nu poate fi lăsată să se scufunde în somnul de veci al morții a doua fără o demonstrație categorică a puterii și dorinței lui Dumnezeu de a recupera pe oameni din mlaștina păcatului.

Până la venirea Domnului Hristos, omenirea a supraviețuit prin metaforele planului de mântuire, precum Sanctuarul, și a privit puterea lui Dumnezeu pentru mântuire undeva în viitor.

În Hristos, “împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat,” iar oamenii au putut vedea ce înseamnă acea putere ascunsă în neprihănire: “Căci El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps 33:9).

Până atunci omenirea nu mai văzuse o asemenea știință înaltă. Ce făcea El prin rostirea cuvântului creator era un mod nou și spectaculos de a rezolva problemele unei civilizații bolnave de moarte. Credința lui Isus aducea puterea creatoare a lui Dumnezeu chiar în mijlocul nostru, chiar în noi, anulând forța nimicitoare a nelegiurii. Ceea ce cânta odată David în Psalmii lui (Ps 139) acum se întâmpla în realitate, sub ochii oamenilor. Se putea analiza direct cum moartea este înghițită de biruință, iar neprihănirea lui Hristos anulează complet legea păcatului și a morții care ne ține sclavi (Romani 7).

Pentru o scurtă perioadă ucenicii au mers pe urmele lui Isus, iar puterea creatoare demonstrată în Hristos i-a însoțit la fiecare pas. Iudeii au avut minunile pe care le cereau, și grecii înțelepciunea pe care o căutau (1 Cor 1:22). Era momentul cel mai strălucitor al întregii istorii.

Dar biserica apostolică a pierdut această ocazie fenomenală de a stopa taina fărădelegii (Apoc 2:4), nereușind să vadă în Hristos împlinirea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Ei s-au întors repede la “învățăturile începătoare ale lui Hristos” (Evr 6:1), iar omenirea a fost păgubită de demonstrația pe care o aștepta, adică forța dragostei care biruiește păcatul și nelegiuirea. Efesul și-a pierdut dragostea dintâi, iar lumea s-a întors la lucrurile începătoare ale credinței.

Dumnezeu ne spune că înainte ca lucrarea Sa să se poată încheia, El va produce un grup de oameni prin care puterea Lui creatoare va străluci din nou pe pământ, în toată

splendoarea ei. Membrii acestui grup sunt numiți “Mireasa,” sau “cei 144.000,” și vor trăi prin aceeași credință prin care a trăit Hristos. Nunta trebuie să aibă loc, altfel orice chemare la nuntă este cu totul nepotrivită, ineficientă, inutilă – lucru pe care timpul l-a demonstrat cu prisosință.

Ei vor avea credința lui Isus, vor trăi ca Isus și vor vorbi ca Isus. Cu ei se va împlini profeția: “Un singur subiect va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul neprihănirea noastră,” iar declarația lor că Tatăl locuiește în ei va pune omenirea în situația de a alege pentru ultima oară, în cunoștință de cauză, dacă acceptă calea consacrată pe care a mers Hristos, sau rămâne la soluțiile neputincioase pe care le-a experimentat mereu, și pe care timpul le-a dovedit iluzorii și mincinoase.

Lumea va primi din nou ceea ce-și dorește – minuni și înțelepciune – dar pentru că acestea vor fi demonstrate prin nebunia propovăduirii crucii, adică principiul sacrificiului de sine în locul folosirii violenței, pentru creștini ele vor fi o pricină de poticnire, iar pentru neamuri o nebunie.

Civilizația noastră va fi șocată din temelii de acest conflict între dragostea jertfitoare și instinctul de conservare. Puterea creatoare a lui Dumnezeu va fi numită din nou lucrarea lui Belial, iar Mireasa va deveni obiectul urii și denigrării universale. Un Dumnezeu venit în trup (1 Ioan 4:2) va fi din nou obiectul repulsiei universale, iar “nebunia propovăduirii crucii” va deveni din nou o amenințare mortală pentru susținătorii ei. Pentru ultima oară, omenirea va sta între Hristos și Baraba. Între sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei.

De ceea ce vor alege oamenii atunci, suntem noi astăzi responsabili. Nouă ni s-a încredințat solia îngerului al treilea, exprimată prin neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, și avem obligația morală să o facem “să răsună de la un capăt la celălalt al pământului,” indiferent de consecințe. Colaborarea cu Dumnezeu pentru formarea Miresei lui Hristos, pentru împlinirea trupului Său, este cea mai nobilă lucrare la care pot fi invitați muritorii. Hristos S-a angajat să prezinte în fața universului o “biserică slăvită, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Ef 5:27).

Fără această demonstrație nu poate avea loc a doua venire, deoarece Dumnezeu nu riscă să pună în pericol viața miliardelor de oameni fără ca ei să aibă ocazia de a vedea “puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede,” în acțiune, la lucru, chiar sub ochii lor. Acesta este rolul slăvit la care a fost chemat poporul advent, rol pe care l-am tratat cu nepăsare totală timp de peste un secol. De aceea nu se întâmplă nimic, așteptările noastre au nevoie mereu de noi reinterpretări, iar titulatura dragă de “așteptători ai iminentei reveniri a lui Hristos” devine tot mai jenantă.

Când ne vom înțelege chemarea înaltă și vom adopta fără rezerve credința lui Isus, revenirea lui Hristos va deveni cu adevărat iminentă, iar omenirii i se va oferi o șansă corectă de a alege pentru ultima oară între Hristos și Baal.